

under Bankinspektørens Behandling, men nogen virkelig Begrundelse for, at der er begaaet saadanne Forseelser, at Afskedigelse var den eneste Udgang, kan jeg ikke erkende, at der er kommet. Der er jo en Mængde Forhold, der maa tages i Betragtning, naar en Afskedigelse af en Embedsmand i et Embede som Bankinspektørens skal finde Sted, og jeg kan ikke erkende, at enten det, Ministeren i Dag har sagt, som jo for en stor Del maatte være Gentagelser af, hvad der er kendt fra offentlige Redegørelser, eller de offentligt kendte Redegørelser, som efterhaanden er kommet til at foreligge i temmeligt stort Antal, virkelig giver gode Grunde for et saa opsigsvækkende Skridt som det, Ministeren har foretaget.

Ved den Række Redegørelser, der foreligger, og blandt dem altsaa ogsaa dem, vi nu har hørt, er der jo den Omstændighed, at de ikke er helt i Overensstemmelse med hinanden. I alt Fald paa et Hovedpunkt glipper det saa afgørende. Den højtærede Handelsminister sagde til Pressen, straks da Afskedigelsen havde fundet Sted, at denne Afskedigelse ikke skyldtes Betragtninger i Retning af Tjenesteforseelser eller lignende, den tog væsentlig, sagde Ministeren sigte paa Fremtiden, og Ministeren sagde den Gang, som han vist ogsaa sagde det i Dag, at den afskedigede var uegnet til at bestride sit Embede, og at Ministeren følte sig utryk — det var Ordet — ved at have ham til Raadgiver i vigtige Spørgsmaal.

Men den Række Erklæringer, Ministeren nu har afgivet skriftligt og mundtligt, beskylder jo netop Embedsmanden for en Række grove Forseelser. Det er derfor fuldkommen umuligt at faa Overensstemmelse paa dette Hovedpunkt. Selvfølgelig kan man ikke i det ene Øjeblik paastaa, at Afskedigelsen finder Sted, fordi Ministeren er utryk med Hensyn til Fremtiden, men i øvrigt ikke bebrejder Embedsmanden nogen Embedsforseelse, og i næste Øjeblik dynde en Bunke Embedsforseelser paa Bordet som Bevis for, at Manden har handlet forkert, endog saa forkert, at vi, der sad og hørte Ministeren, efterhaanden fik det Indtryk, at det i Virkeligheden var Bankinspektøren, der havde udøvet alle Svindlerierne i Faaborg. Og det er jo ogsaa i visse af de Redegørelser, der er kommet frem skriftligt, fastslaaet meget stærkt, hvorledes Ministeren følte, at Embedsmanden her havde forset sig, havde overtraadt ligefremme Paalæg. Det synes derfor, at det Udtryk, Ministeren valgte, straks da

han vejledede Pressen, maa have været forkert; det kan ikke have været Fremtiden, der har været afgørende for Ministeren, det maa tværtimod have været Fortiden.

Det første, man altsaa ser i denne Sag, det, jeg her har betegnet om et Hovedpunkt, er, at der ganske utvivlsomt fra den højtærede Ministers Side foreligger en Overtrædelse af Tjenestemandsløven, en Tilsidesættelse af den Beskyttelse, som er givet Tjenestemændene ved Tjenestemandsløvens § 17. At Ministeren sigter Tjenestemanden for at have begaaet Embedsforseelser, vil jo alle have forstaaet, som i Dag har hørt Ministerens Fremstilling, men den Embedsmand, der sigtes paa den Maade, har Krav paa den Undersøgelse, som Tjenestemandsløvens § 17 sikrer ham. Dette har Ministeren søgt at undgaa, og jeg forstaaer det. Ministeren ønskede ikke en Undersøgelse af den Art. Hvis den højtærede Minister vilde have undgaaet Kollision med en Lovbestemmelse, der gælder ogsaa for Ministeren, maatte han have givet Afkald paa at søge efter Forseelser af den Art, som kun kan komme ind under Begrebet Tjenesteforseelser.

Jeg forstaaer, at der efter det Skridt, her er taget, under de Former, det er sket, i høj Grad maa være et Savn af den Tryghedsfølelse blandt Tjenestemændene, som Ministeren sætter saa megen Pris paa. Og for Befolkningen maa Forholdet blive et noget lignende; thi det er ingenlunde og kan ikke være Befolkningen ligegyldigt, hvorledes Embedsmændene er stillet i deres Gerning. Embedsmanden skal have Lov til at føle sig sikret, saadan at han til enhver Tid kan udøve sin Gerning frit og selvstændigt, uden Forpligtelse til at føle sig politisk eller personlig afhængig af en Minister. Men i den Henseende rokker Afskedigelsen ved visse Grundpiller.

Den Stilling, her er Tale om, maa netop i ganske udpræget Grad kræve en vis Selvstændighed hos den paagældende. Bankinspektøren kan i sin Embedsgerning komme ind i Forhold, som angaar bestemte Personer, men han maa, uanset hvem disse bestemte Personer er, være stillet saadan, at han uden Frygt kan træffe sine Dispositioner, saaledes som han mener, det stemmer med hans Embedspligt. Uden Hensyn til hvilke Personer der maatte blive ramt ved hans Indskriden i Bankerne, maa han være berettiget til at foretage det, han anser for sin Embedspligt, uden at risikere, at der derefter sker ham noget galt.

Jeg minder om, at da en tidligere Minister ønskede sig fritaget for en Raadgiver,